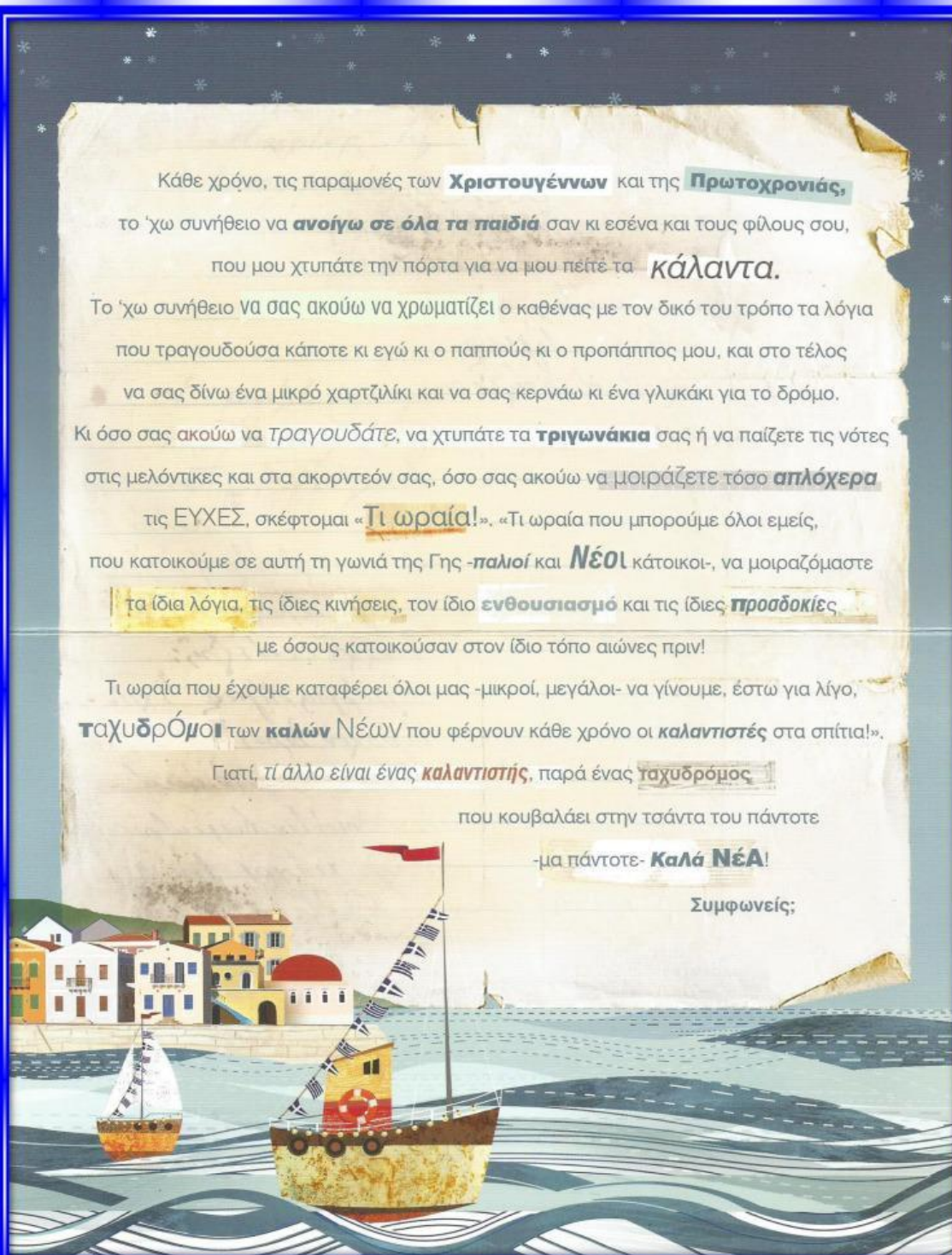

Κάθε χρόνο, τις παραμονές των **Χριστουγέννων** και της **Πρωτοχρονιάς**,
το 'χω συνήθειο να **ανοίγω σε όλα τα παιδιά** σαν κι εσένα και τους φίλους σου,
που μου χτυπάτε την πόρτα για να μου πείτε τα **κάλαντα**.

Το 'χω συνήθειο να σας ακούω να χρωματίζει ο καθένας με τον δικό του τρόπο τα λόγια
που τραγουδούσα κάποτε κι εγώ κι ο παππούς κι ο προπάππος μου, και στο τέλος
να σας δίνω ένα μικρό χαρτζιλίκι και να σας κερνάω κι ένα γλυκάκι για το δρόμο.

Κι όσο σας ακούω να **τραγουδάτε**, να χτυπάτε τα **τριγωνάκια** σας ή να παίζετε τις νότες
στις μελόντικες και στα ακορντεόν σας, όσο σας ακούω να **μοιράζετε** τόσο **απλόχερα**

τις **ΕΥΧΕΣ**, σκέφτομαι **«Τι ωραία!»**. «Τι ωραία που μπορούμε όλοι εμείς,
που κατοικούμε σε αυτή τη γωνιά της Γης **-παλιοί** και **Νέοι** κάτοικοι-, να μοιραζόμαστε
τα ίδια λόγια, τις ίδιες κινήσεις, τον ίδιο **ενθουσιασμό** και τις ίδιες **προσδοκίες**

με όσους κατοικούσαν στον ίδιο τόπο αιώνες πριν!

Τι ωραία που έχουμε καταφέρει όλοι μας -μικροί, μεγάλοι- να γίνουμε, έστω για λίγο,
ταχυδρόμοι των **καλών** **Νέων** που φέρνουν κάθε χρόνο οι **καλαντιστές** στα σπίτια!».

Γιατί, **τί άλλο είναι ένας καλαντιστής**, παρά ένας **ταχυδρόμος**

που κουβαλάει στην τσάντα του πάντοτε

-μα πάντοτε- **Καλά Νέα!**

Συμφωνείς;

Γραφίστρια: Α. Βούλα Ψύγκα & Συγγραφέας: Φίλιππος Μανδηλαράς

